

kompleks, som i hvert fald, for så vidt angår systematikken og regelforenklingen, burde kunne møde opbakning fra alle sider.

Vi er inde på et område, hvor man kan sige, at der næsten pr. natur er tale om yderst komplicerede forhold. Der er masser af mennesker, der er masser af medarbejdere, der er masser af ansatte, der løber sur i systemet, og derfor er det en af de ting, vi gerne vil sætte en tyk streg under at hilse velkommen: at vi får en systematik og en forenkling på området, som er yderst tiltrængt. Det bliver klarere, mere forståelige og mere administrerbare regler, der kommer til at gælde.

De tre hovedlove har fundet nyttig inspiration mange steder fra. En af de ting, jeg gerne vil pege på, er Socialkommissionens arbejde, ikke fordi vi hermed fra radikal side vil påstå, at Socialkommissionens forslag bliver gennemført til punkt og prikke – så langt fra – og det er jo heller ikke os alle sammen, der er enige i, at det skulle ske, men der er i hvert fald megen god inspiration at hente her.

En af de ting, som vi har lagt vægt på fra starten, har været, at forebyggelse og individuel involvering og engagement skulle være nøgleordene. Det skulle være sigtet med det: Væk fra personlig umyndiggørelse, ikke formelt ganske vist, men reelt, den passiviserende form for formynderi, og bort fra den passive forsørgelse uden målrettede og tilpassede udfordringer, der førte til menneskelig nedværdigelse og udsigtsløshed.

Den marginalisering, som vi desværre har måttet konstatere, der har været, er i vidt omfang udsprunget af disse forhold, naturligvis også hjulpet på vej af en til tider ganske uheldig, til tider ganske ødelæggende økonomisk udvikling, hvor arbejdsløsheden bredte sig.

Heldigvis er vi kommet over i en anden fase. Vores generelle økonomiske politik har sat gang i det, og vi har så også fundet det nødvendige flertal, som var en forudsætning for, at vi kunne få gennemført reformen på arbejdsmarkedsområdet. Nu skal vi så se, om det kan lykkes at finde det nødvendige flertal til det, vi er i gang med på det sociale område.

Det tegner ikke helt mørkt, og det skal jeg komme tilbage til om lidt. Vi har været inde i et forløb, inden lovforslagene er blevet fremsat. Først en fase internt i regeringen, og her vil jeg som ordfører for det ene af de to nuværende regeringspartier gerne kvittere for et godt samarbejde. Jeg vil også godt inddrage CD i det og sige, at mens de endnu sad i regeringen, forløb

dette arbejde også godt. Det har jo strakt sig helt tilbage fra den tid, hvor CD også var med.

Der har så været høring af instanser uden for, og metoden, man anvendte, var måske lidt ultraditionel. Det, der blev sendt ud i første omgang, var i meget vidt omfang udarbejdet på embedsmandsniveau, men det gjorde det til gengæld også muligt uden de store politiske sværds slag – og hvis vi skal sige det ligeud: uden de store politiske ansigtstab – at imødekomme en stor del af de høringsvar, der kom.

Relevante indsigelser og gode forslag er i meget vidt omfang imødekommet efter den første høringsfase, og da den var overstået, begyndte det mere politiske arbejde, som også meget hurtigt bevægede sig over i kontakt til begge sider i salen: til V og K til den ene side, og til den anden side SF og Enhedslisten.

Vi har undervejs kunnet konstatere nok så konstruktive udmeldinger, ja, en overgang kunne vi endda læse i avisen, at man fra konservativ side følte, at det, der lå på bordet, var – jeg tror, ordene faldt nogenlunde, som jeg siger det nu – som skrevet ud af det konservative principprogram. Men det fik vi så senere at vide nok var en overfortolkning. I hvert fald var det sådan, at da vi så ikke gik det sidste stykke af vejen, men ministeren med fuld opbakning fra regeringspartierne besluttede at fremsætte forslagene, som de var, kom der lidt mere knubbede ord. Men jeg har i dag da lagt mærke til, at der stadig er en konstruktiv stemning.

Jeg skal så sige nogle få ord om de tre hovedlovforslag, vi behandler her:

For det første er der aktiveringslovforslaget, som vi ser som et forslag, der ligger fuldstændig i forlængelse af det, vi havde på arbejdsmarkedsområdet, og hvor bistandsklienter aktiveres ved hjælp af en egnet handlingsplan. Og her mener vi også, at i det omfang der stadig er tilfælde, hvor det kan hævdes, at det ikke kan betale sig at gå fra passiv offentlig forsørgelse til aktiv beskæftigelse, skal vi have dem på bordet og have dem væk. De resttilfælde, der måtte være, må ikke få lov til at leve videre, for de giver næring til myterne om velfærdssamfundets overflødighedshorn.

Og der er mange kloge bestemmelser i forslaget. F.eks. synes jeg, sigtet om at medinddrage de klienter, som skal aktiveres, er meget klogt, og det er også vigtigt, at man dér prøver at tage højde for, at der skal være noget, som kan motivere de pågældende, for skal de aktiveres uden at være motiverede for det, er det temmelig